

Poëtische voorstelling over lichaam beklijft

amateurtoneel • recensie

Paul Lips

'Ik, mijn lichaam' door Theatergroep Eglentier. Tekst: Jos Ahlers. Regie: Netty Droog. Techniek: Marcel Kragt. Gezien: vrijdag 15 oktober, De Luifel, Heemstede.

*****

Eén voor één verschijnen de acteurs op de speelvlak, Brigit Scheffer voorop. Alle vijf torsen ze op hun rug een houten tafel. Vanaf de start van de zelfgeschreven voorstelling *Ik, mijn lichaam* voel je - als kijker in het goedgevulde Heemsteedse theater de Luifel - dat dit een bijzondere toneelavond zal worden.

Het lichaam in zal zijn facetten staat centraal. Regisseuse Netty Droog liet de spelers improviseren, huisschrijver Jos Ahlers stroomlijnde de teksten. De acteurs (Hans Goes, Meindert Theunisz, Brigit Scheffer, Piet Konings en Ellen Brussee) wisselen elkaar af in fraaie monologen of huppelende gedachtesprongen. Dat leidt tot poëtische momenten. 'Waarom smaken tranen van vreugde even zout als tranen van verdriet', klinkt er. Het is een voorbeeld van de vele vragen die er worden gesteld. Dat is meteen ook de kracht van dit stuk. Veel vragen, en niet de valstrik van toberige, clichématige overpeinzingen.

Elk van de vijf acteurs spreidt de inhoud van een korf vol drank en voedsel over de lengterichting van de speelvlak uit. Het is wat ze in hun lichaam stoppen. Veel water bij de dames, veel wijn en blikjes bier bij

de heren, maar ook kipfilet, citroenen en chips. Hans Goes - het lijkt alsof hij zijn functie als Simon in de muziekvideoclip *V*kkenvuller* letterlijk heeft genomen - kwakt zelfs een pakket zelfgemaakte hutspot op de vloer.

Met het nieuwe lid Ellen Brussee raakt de verhouding tussen mannen en vrouwen bij Eglentier meer in balans. Deze werkneemster van de Stadsschouwburg/Concertgebouw wilde de 'andere kant van het vak' wel eens ontdekken. Zij en Goes munten uit in de semi-wetenschappelijke overpeinzingen, waarbij denkers als Le Corbusier of Foucault van stal worden gehaald. 'Een huis is de machine waarin je woont', stelde Le Corbusier. Het lichaam is de machine waarin je woont, varieert Hans Goes.

Het geheel is een fraaie mix van tekst, beweging en muziek. De spanningsboog is perfect, alsmede de trefzekere lichteffecten en muziek. Brigit Scheffer schittert in haar striptease tegen wil en dank, en het afpellen en uitlezen van een zichtbaar zure citroen. Het allermooist is de scène waarin Meindert Theunisz elektroshocks krijgt toegediend, waarbij de dames hem als een trekkop laten sidderen, en de inhoud van een zak chips alle kanten opvliegt. En dat op de indringende klanken van het weergaloze *Changes* van David Bowie. Wie zoiets verzint doet er toe in het theater. Deze voorstelling mag gerust aan andere theaters aangeboden worden. En het niet gebruikte materiaal zou in *Ik, mijn lichaam Deel 2* zeker een kans verdienen.